

Милка ще тебе, миличъкъ змейно, забрави,
 Когато в'поле становитъ камъкъ продума,
 Когато риба въвъ Черно-море пропѣе,
 Кога на върба черното грозде зазрѣе,
 Кога се море, севдо голѣма, вливади,
 Зелена трѣва — ситенъ босилекъ да никне,
 Момци да идатъ сѣно да косятъ в'ливади,
 Моми да дойдатъ с'пѣсни да сбиратъ сѣното.
 Тамъ ще си найда моята слика, прилика
 И ще си свия вѣнецъ отъ цвѣте *блѣнника* ...

XVIII.

Свети Иванъ Рилски.

Високо, срѣдъ горитѣ,
 В'зеленото морѣ,
 Поетътъ дето броди
 Пѣснитѣ да бере,

Ти, сградо, кръстъ дигнала,
 В'небето се ~~де~~ стремишъ
 И вѣкъ следъ вѣкъ изпращашъ,
 Народний духъ крепйшъ.

Предъ тебъ съмъ, дивна сградо,
 В'цвѣтя и въвъ зарй ...
 Каква е тая пѣсень,
 Що пѣятъ тѣзъ гори? ...

Какви сж тия старци,
 Смирени, с'кротъкъ ликъ?
 Тѣ ли сж, що пазйха
 Народния езикъ?